

Алхімія свободи

КУПИТИ

Роман отримав спецвідзнаку «Українське сучасне фентезі» на конкурсі «Коронація слова-2015».

Медина — майбутній алхімік. Марк — молодший принц, який може тільки мріяти про те, щоб стати королем. Ледь не загинувши в коловороті гірської річки, вони обоє потрапляють у ще більш небезпечний вир темної магії.

Чорна орда насувається з-за моря. Жорстокий і сильний ворог загрожує знищити все навколо й занурити міста і села в цілковиту пітьму. Ні військові, ні алхіміки не в змозі зупинити загарбників — знання, потрібні для цього, давно забуті. А Марк та Медина ризикують стати зброєю у ворожих руках...

Пролог

Була б я звичайним алхіміком — горя б не знала. Залежала б від волі свого короля, а тоді наступного — хай скільки їх буде на моєму віку. Так би й жила. Винаходила і готувала б ліки, вибухові суміші, захисні речовини. Може, навіть вийшла б заміж і народила дітей, а тоді залучила б їх до свого ремесла. Прожила б своє життя, як його проживає більшість.

Та, мабуть, не судилось. Я з якогось дива вирішила, що маю право втручатися в державні справи, діяти проти волі короля і взагалі робити те, що в майбутньому може призвести до дуже і дуже лихих наслідків.

Утім, то я вже так говорю, озираючись назад. Не судить мене: насправді я ніколи не хотіла захопити трон чи щось таке. Хай що я скоїла — зробила так не з честолюбства, жадоби грошей, влади чи слави.

А через те, що закохалась.

Розділ I

Роком раніше

Мені завжди подобалася наша країна, а надто Світле місто, в якому я народилася. Це місто, гадаю, найвеличніше з усіх, будь-коли зведених на землі. Будинки мерехтять і вдень, і вночі, бо з такої породи збудовані. Світлорит — цікавий вид каменю, який трапляється тільки в нашій місцевості. Його ще називають «каменем, що відчуває»: коли торкаєшся його, він на кілька секунд спалахує яскравішим золотистим сяйвом, ніж зазвичай. Тому в нас не користуються вуличними ліхтарями — все й так трохи мерехтливе, та ще й бруківка миготить під ногами від кожного кроку.

Звідси і назва міста. Не надто оригінально, а проте надихає. Світле місто — місто, в якому навіть уночі не зовсім зникає день. А ще це столиця.

Столиця велика і згори нагадує коло, тому що свого часу виникла на високому пагорбі, і вона ярусами розширюється донизу. На самій верхівці

пагорба — палац короля. То суцільна краса. Справді, я хоч і мало бачила світу у свої вісімнадцять, та все ж завжди була щиро переконана, що подібного ніде не існує.

Увесь палац складається з арок і веж, стрункий, мов скеля, і такий прекрасний, що на заході сонця здається частиною неба. Верхні його поверхи збудовані з блакитного світлориту, який плавно змінює колір і на фундаменті вже стає червонястим. Скло для вікон коштує, мабуть, як половина міста. У кожному вікні — прекрасний вітраж за мотивами якоїсь події з історії країни. Шпилі увінчані стягами з гербом короля — білим лапкарем. Хто це такий, розповім трошки пізніше.

Моя країна називається Загір'ям, бо всуціль оточена горами з півночі, сходу і півдня, а на заході омивається морем зі скелястим узбережжям. Звісно, гуляти таким пляжем не так комфортно, як піщаним, проте в разі нападу армади ворожих кораблів вести обстріл з-за каміння значно легше.

Я ніколи не бачила моря, адже Світле місто розташоване на півночі країни. З вікна моєї кімнати видно гострі хребти.

Я кілька разів була в тих горах, і найбільше мені врізалися в пам'ять стрімкі сріблясті водоспади.

Я народилася в сім'ї алхіміків. І, звісно ж, мій майбутній фах був наперед визначений. Так само, як і двох моїх старших братів. Я ніколи особливо й не нарікала, а до певних подій навіть не наважувалась думати про іншу роботу, інше життя. Алхіміки — поважні люди, не бідують. Ми маємо прямі замовлення з королівського двору, тому и винагороду отримуємо цедру. Хоча, звичайно, для цього треба важко працювати.

Алхімік — і аптекар, і винахідник, і зброяр, і стратег. Наприклад, саме мій батько сконструював арбалетні стріли, які при потраплянні в ціль вибухають, спалюючи жертву. Не те щоб я була в захваті від подібного винаходу — адже він був призначений розривати ворога на шматки, — але король нагородив батька так, що ми змогли купити новий будинок.

Є свої плюси й мінуси в тому, аби бути алхіміком.

Ну, плюси я вже назвала. Які ж мінуси? По-перше, неправильне змішування певних компонентів може спричинити небажаний ефект. Мій

прадід загинув від вибуху, бо щось наплутав із сумішшю. А бабуся ледве вижила, створивши у своїй лабораторії смертельно отруйний газ. На щастя, мій тато, ще малий, забіг тоді в лабораторію, і прочинені ним двері, крізь які вивітрилась отрута, врятували бабуся від вірної смерті.

Саме тому багато хто з алхіміків створює лише відомі їм речі, перевірені часом. Але не наша сім'я.

Мої батьки й брати — експериментатори, тож те саме чекає і на мене. Ясна річ, після навчання, адже повноправним алхіміком можна стати тільки у двадцять. У свої вісімнадцять я ще розробляла «коронне зілля». Це має бути щось надзвичайне, таке, що здивує всіх. Якщо створю якусь цікавинку, мене точно приймуть до лав алхіміків, якщо ж ні — бути мені ще довго помічницею моїх рідних у їхній «серйозній» роботі.

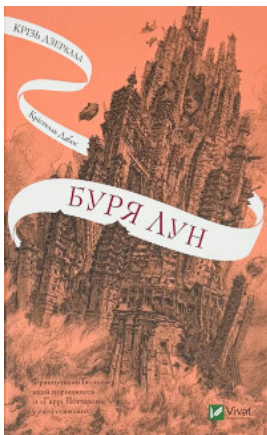
Того дня, коли все починалось, я була на березі річки Плин, що протікає північніше від столиці, — у моєму улюбленому місці за межами міських мурів. Улюбленому, бо зазвичай безлюдному: там можна відпочити й зібратися з думками в рідкісні години дозвілля. Хай яке прекрасне Світле місто, та часом просто нестерпно хочеться вибратися поза його мури.

Плин — річка небезпечна. Береги там кам'янисті й стрімкі, порослі журавниками — єдиними деревами, що можуть пристосуватися до таких умов. Біля берега річка спокійна, та за кілька метрів сильний потік стрімко несе все, що потрапляє до нього, до потужних коловоротів, з яких неможливо вибратись. Тіла відчайдухів, які в суперечці або ж напідпитку ризикнули плюхатися при самому березі, знаходили потім на багато кілометрів нижче за течією.

Тому в Плині майже ніхто не купався. Рибалки мали спеціально побудовані пристані, з яких можна було безпечно закинути вудки чи сіті, — але в значно віддаленіших, мілкіших частинах ріки, де русло трохи ширшало. Туди під час своїх прогулянок я не заходила.

Я любила сидіти на березі річки, притулившись до стовбура журавника, і їсти його плоди — маленькі терпкі червоні ягоди, чимось схожі на горобину. Журавники — високі тонкі дерева.

Рекомендована література

Буря лун (Крізь дзеркала #4)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ